

Arrest

nr. 180 272 van 30 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 20 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van 2 december 2016 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. AKYAZI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Uit een nota van 8 juli 2014 blijkt dat verzoeker werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis op 23 december 2013 en dat werd overgegaan tot zijn identificatie. Uit een nota van 7 augustus 2014 blijkt dat verzoeker op 6 juli 2014 werd verzoeker geïnterviewd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.2. Op 7 oktober 2016 werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 24 oktober 2016 werd een repatriëringspoging afgelast omwille van verzet tegen het vertrek.

1.3. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen in 2007, 2009 of 2010 België is binnengekomen, diende in het Centrum voor Illegalen te Merksplas op 3 november 2016 een asielaanvraag in. Op 4 november 2016 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.4. Op 2 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 5 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 03/11/2016
Overdracht CGVS: 18/11/2016*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

Op 28 november 2016 werd u, verblijvend in het centrum voor illegalen in Merksplas, gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u57 tot 17u via videoconferentie. U werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U, Y.(...) K(...), alias K.(...) H(...), verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten. U bent Arabier en soennitisch moslim. U werd geboren in de stad Tunis op 28 augustus 1984. U ging er tot het 3de leerjaar naar school. Vervolgens ging u werken bij een fietsenmaker. In 2005 kwam u, als per toeval, op een boot terecht die u naar Italië bracht. U werkte hier anderhalf jaar in een Tunesisch restaurant. Vervolgens keerde u terug naar Tunesië. Uw ouders wonen nog steeds in Tunis. Uw zus B.(...) woont in Tunesië en uw zus N.(...) in Griekenland. Uw broer H.(...) verblijft in Italië en uw broer L.(...) is nog in Tunesië. Uw broer M.(...) is overleden. U hebt geen enkele band met een politieke partij of gelijkaardige organisatie .

Zie In de zomer van 2008 kwam u I.(...) tegen op een trouwfeest. Jullie mochten volgens jullie godsdienst niet tegen elkaar spreken maar jullie bleven elkaar aankijken. Door in elkaars ogen te kijken wisten jullie dat jullie wilden afspreken met elkaar. De volgende dag ging u naar haar school. Achter de school bevond zich een boerderij waar jullie elkaar in het geheim zagen. Na anderhalve week vertelde u uw vader over I.(...). Hij zei u geduldig te zijn en haar vooral niet aan te raken. I.(...) vertelde haar moeder dat ze u zag. Uw moeder ging met de moeder van I.(...) spreken. Stilletjes aan wist iedereen, haar en uw familie, dat jullie elkaar zagen. Zij begon van u te profiteren en wou dat u een stap verder ging en haar aanraakte. Enkele maanden lang verliep alles goed. Op de tweede dag na nieuwjaar 2009 hadden jullie toch seks met elkaar. U vertelde dit aan uw vader en zij vertelde het aan haar moeder. Uw vader werd heel kwaad en sloeg u. Hij zei u dat u zijn zoon niet meer was. U verliet het huis met een koffer vol kleren. Toen u buiten kwam trof u de broer van I.(...) aan. Hij begon u te achtervolgen. Op een moment heeft hij u met een mes gestoken. Uw buurman die dit alles had gezien kon u nog wegtrekken. De buurman ging met uw vader onderhandelen maar uw vader wou niet luisteren. De buurman bracht u onder bij zijn familie in de wijk Al Marsa. U bleef hier zo'n 23 à 24 dagen. Er kwam elke dag een jongen langs die u uitvroeg, wie bent u, wat doet u hier etc. Hij ging in uw wijk aan de broers van I.(...) vertellen waar u was. Op een dag stonden ze voor huis. Ze vertelden de man bij wie u verbleef dat hij u diende te overhandigen anders zouden ze zijn huis kort en klein slaan. De man zei u om snel uw koffer te pakken en liet u via een andere deur het huis verlaten. Hij bracht u naar een huis waar u enkele uren diende te wachten en vervolgens bracht hij u naar de luchthaven. Hij betaalde uw ticket en u nam een vlucht naar Turkije vanwaar u verder reisde, onder meer via Griekenland. In Italië maakte u gebruik van een valse Italiaanse identiteitskaart op naam van K.(...) H.(...) U kwam aan in België begin 2009 maar deed geen asielaanvraag.

U leerde een Nederlands meisje kennen, K.(...) S.(...) en kreeg een dochter met haar. In 2011 kreeg u contact met uw broer H.(...) en vernam u dat hij door één van de broers van I.(...) was aangevallen, enkele maanden na uw vertrek (na de zomer van 2009). U besloot toen asiel aan te gaan vragen en stapte naar de lokale politie in Zwijndrecht maar men vertelde u dat u geen recht had om asiel aan te vragen. Op 27 juni 2013 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden m/u, op 3 februari 2014 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden, en op 11 april 2014 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Op 24 oktober 2016 werd er een eerste repatriëringspoging ondernomen. Op 3 november 2016 vroeg u in het gesloten centrum een eerste maal asiel aan, 15 dagen voor een nieuwe voorziene repatriëring op 18 november 2016.

Bij een terugkeer naar Tunesië vreest u uw vader en de broers van I.(...) wegens uw verboden relatie. U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas. U verloor uw paspoort en identiteitskaart in Griekenland.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Tunesië en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst heeft u pas na meer dan 7 jaar na aankomst in België asiel aangevraagd waardoor deze dus laatijdig is. U verklaart begin 2009 in België te zijn aangekomen en heeft pas op 3 november 2016 asiel aangevraagd, na een eerste mislukte repatriëringpoging op 24 oktober 2016. U zou eerder schrik gehad hebben om asiel aan te vragen, geeft u als uitleg voor deze laatijdige asielaanvraag. Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u tijdens uw verblijf in België verschillende keren met de politie in aanraking bent gekomen (zie document toegevoegd aan blauwe map en administratief dossier). Het is dus weinig geloofwaardig dat u nooit zou zijn ingelicht over de mogelijkheden om uw verblijf in België te legaliseren en de mogelijkheid om hier asiel aan te vragen. U had immers een advocaat ter uwe beschikking (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat u schrik had om gerepatriëerd te worden kan dit niet verschonen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Immers kan worden verwacht dat u, indien u nood aan bescherming heeft, deze aanvraagt bij de bevoegde instanties en dat u deze zal worden toegekend wanneer deze gerechtvaardigd is. U gevraagd naar de reden dat u nu wel asiel aanvraagt verklaart u dat u het moe was en een normaal leven wil leiden (gehoorverslag CGVS, p. 23), ook hieruit blijkt niet dat u een enige gegronde vrees heeft in Tunesië. Dat u dus pas op 3 november 2016 een asielaanvraag indient wijst er niet op dat u een nood heeft aan internationale bescherming. Het vermoeden bestaat dat u dit enkel doet om aan een nieuwe repatriëringpoging te ontkomen. Aan uw verklaring dat u in 2011 in Zwijndrecht asiel bent gaan aanvragen maar dat u dit geweigerd werd kan weinig geloof worden gehecht (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat u effectief asiel wou aanvragen. U zou zich wel vrijwillig gaan aanbieden zijn bij de lokale politie in Zwijndrecht op 8 mei 2012. In de neerslag van dit bezoek valt nergens te lezen dat u asiel wou aanvragen of dat u problemen had in Tunesië waardoor u niet meer kon terugkeren (zie document toegevoegd aan blauwe map). Er blijkt enkel uit dat u beweerde illegaal in België te verblijven en hier wou komen wonen. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen. Eveneens had u in Nederland asiel kunnen aanvragen daar uw vriendin en uw dochter daar wonen en uw afwisselend in Nederland en België was, zoals uit uw verklaringen blijkt (gehoorverslag CGVS, p. 6, 11) maar heeft u dit niet gedaan. U stelt dat u in Nederland ook schrik had gerepatriëerd te worden en u België beter vindt (gehoorverslag CGVS, p. 23). Hierdoor kunnen er ook reeds ernstige vraagtekens worden gesteld bij uw werkelijke nood aan internationale bescherming omdat u in Tunesië voor uw leven zou vrezen.

Daarnaast dienen er ook enkele opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw asielrelaas gemaakt te worden. Zo kan er aan de problemen die u gehad heeft omwille van uw verboden seksuele relatie met een meisje genaamd I.(...) geen geloof gehecht worden. Zo geeft u enerzijds aan dat jullie elkaar niet durfden te spreken tijdens het huwelijksfeest omdat dit niet was toegelaten volgens jullie geloof en stiekem met elkaar moesten afspreken bij haar school, maar anderzijds vroeg niemand van haar familie waarom ze een uur later van school thuiskwam, wat toch opvallend is (CGVS p. 16-17). Toen u haar beter kende, na anderhalve halve week, heeft u uw vader verteld over I.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 14, 16). Ook zij zou over u verteld hebben tegen haar moeder. Ondanks dit gegeven konden jullie blijven afspreken en niemand viel jullie lastig, ook haar broers niet die nochtans vechtersbazen en alcoholdrinkers zijn, volgens uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Men zou kunnen verwachten dat het voor jullie moeilijker zou geworden zijn om af te spreken, indien haar familie zo veel belang hechtte aan het feit dat ze maagd bleef tot het huwelijk. Gedurende enkele maanden gaat alles goed (gehoorverslag CGVS, p. 14). Hieruit blijkt dat zowel uw familie als die van haar niet weigerachtig stonden tegenover jullie relatie. Uw moeder gaat zelf met haar moeder spreken over een mogelijke verloving (gehoorverslag CGVS, p. 14, 16, 19). I.(...) zou echter steeds aanrakingen hebben uitgelokt en op de 2de dag na nieuwjaar zijn jullie met elkaar naar bed geweest (gehoorverslag CGVS, p. 14, 18). Opmerkelijk genoeg zou u dit aan uw vader hebben gezegd, ondanks zijn waarschuwing dit niet te doen, en zij aan haar moeder (gehoorverslag CGVS, p. 14, 18). Uw vader werd kwaad en heeft u geslagen en het huis uitgejaagd. U kan echter niet zeggen wat er sindsdien met I.(...) is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 19). Nochtans bleef u nog een kleine maand in Tunesië en had u het via uw vriendelijke buurman die u hielp te vluchten te weten kunnen komen. U heeft echter niks gevraagd

(gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit is zeer merkwaardig aangezien men zou verwachten dat u zou willen weten wat er met de vrouw die u wou huwen gebeurd is. U bleef na het incident ondergedoken bij een familielid van uw buurman aan de kust van Tunis. De broers van I.(...) kwamen dit te weten en kwamen u daar opzoeken, zo verklaarde u op het CGVS. Het is merkwaardig dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nagelaten heeft dit te vertellen (vragenlijst, vraag 5). U hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor zegt u dat u alles heeft verteld op DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 20). U biedt aldus geen verklaring voor dit vastgestelde verschil. Hierbij aansluitend is het merkwaardig dat de broers van I.(...) volgens uw verklaring stonden te roepen tegen de man die u onderdak had geboden dat ze zijn huis gingen afbreken of in brand steken als hij u niet overdroeg (gehoorverslag CGVS, p. 15), maar dat ze vervolgens niks zouden gedaan hebben tegen deze man omdat ze niet durfden (gehoorverslag CGVS, p. 20). Al deze zaken ondermijnen verder uw geloofwaardigheid. Er dient nog gewezen op een andere tegenstrijdige verklaring. Zo verklaarde u op DVZ dat u te weten kwam dat uw broer was aangevallen door de broer van I.(...) toen u ondergedoken zat (DVZ vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter dat u pas in 2011 op de hoogte kwam van dit feit, dat zich enkele maanden na uw vertrek uit Tunesië zou hebben voorgedaan (gehoorverslag CGVS, p. 19). U gevraagd naar deze discrepantie zegt u dat u dit nooit zo heeft gezegd op DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 19). Opnieuw biedt u geen verklaring voor de tegenstrijdigheid. Hierbij aansluitend is het weinig aannemelijk dat de broers van I.(...) maanden zouden wachten alvorens ze uw broer aanvallen als ze u wilden vinden of straffen. Dit alles maakt het niet geloofwaardig dat u problemen kende in Tunesië met uw familie en de familie van het meisje met wie u seks hebt gehad.

Daarnaast wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door het feit dat u in 2014 tegen DVZ verklaarde dat u reeds twintig jaar eerder Tunesië verlaten had met de hele familie. Jullie zouden naar Turkije zijn gereisd. Na enkele maanden reisde u door naar Duitsland waar u twee jaar bleef wonen. Daarna ging u naar Nederland. Op het CGVS verklaart u dat u dit toen op DVZ vertelde omdat u schrik had van de personen die u kwamen ondervragen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Hoewel dit interview niet werd afgenomen in het kader van een asielaanvraag maar in het kader van uw verwijdering is deze verklaring toch zeer merkwaardig te noemen. Hieruit blijkt dat u de Belgische autoriteiten bewust heeft willen misleiden omtrent uw vertrek uit Tunesië en de redenen waarom. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voor de volledigheid dient te worden gezegd dat u ook geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden wat betreft uw identiteit. Toen u in het verleden in aanmerking kwam met de politie gaf u de identiteit van K.(...) H.(...), geboren 13/8/1984, B.(...) H.(...), geboren 13/8/1984, en P.(...) J.(...), geboren 29/8/1985, nationaliteit onbekend op. Van deze laatste ontkent u zelf die ooit gebruikt te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat u eerder uw naam en juiste geboortedatum verborgen hield voor de Belgische autoriteiten komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede. U verklaarde aanvankelijk tijdens het gehoor enkel een valse identiteit te hebben gebruikt toen u van Italië naar hier reisde, omdat u toen een valse Italiaanse verblijfskaart had gekocht (CGVS p. 3). Echter blijkt uit het administratief dossier dat u herhaaldelijk in België een valse identiteit opgaf en niet slechts eenmalig, wat er nogmaals op wijst dat u om andere redenen dan om een nood aan internationale bescherming in België verblijft.

U legt bovendien geen documenten voor bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

U hebt het niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Tunesië iets dient te vrezen. U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

2.1. De Commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10.890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11.839 (c)).

2.2. In zoverre verzoeker aangeeft dat het verzoekschrift ertoe strekt de schorsing en de nietigverklaring te bekomen van de beslissing in toepassing van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat hij in deze zaak hiervoor onbevoegd is. De Raad is immers gevat voor een beroep met volle rechtsmacht tegen een beslissing van de Commissaris-generaal in toepassing van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"Dat verzoeker volgende middelen wenst in te roepen:

- 1. Schending van de artikelen 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- 2. schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsbeginsel"*

Na een algemene bespreking van de motivering van de bestreden beslissing, argumenteert verzoeker als volgt:

"Verwerende partij stelt ten onrechte dat de asielaanvraag laattijdig is, omdat het 7 jaren na aankomst van verzoeker zou zijn ingediend.

Dat verzoeker pas op 3 november 2016 een asielaanvraag heeft ingediend, zou er niet op wijzen dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van art. 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest te worden vervolgd door de broers van zijn vriendin Intissar en door zijn vader.

Er is dus sprake van een vrees voor vervolging en risico op ernstige schade.

Verwerende partij legt een bijkomende voorwaarde op, zijnde de termijn waarbinnen asiel dient aangevraagd te worden wat niet kan.

Enkel uit het gegeven dat verzoeker de asielaanvraag pas op 3 november 2016 heeft ingediend, kan niet worden besloten dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker heeft in 2011 reeds gepoogd om een asielaanvraag in te dienen via de politiediensten van Zwijndrecht, maar aan hem werd gezegd dat het niet mogelijk was.

Verder stelt verwerende partij dat ze het vreemd vindt dat verzoeker met zijn vriendin bleef afspreken, ondanks de verboden relatie.

Dat verwerende partij geen of weinig rekening heeft gehouden met de religieuze achtergrond van verzoeker. Volgens het geloof van verzoeker is het verboden om seks te hebben vòòr het huwelijk. En eveneens wordt het niet goedgekeurd dat een man intiem is met een vrouw voordat er een huwelijk is. Vandaar ook dat verzoeker stiekem met zijn vriendin moest afspreken zonder dat de andere familieleden hiervan op de hoogte waren.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker geen documenten bijbrengt ter staving van zijn verhaal.

Het is onmogelijk voor verzoeker om hiervan een bewijs te leveren. Verwerende partij heeft zonder enig grondig onderzoek besloten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker.

Wat de bewering van verwerende partij betreft omtrent de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker. Verzoeker had schrik om in 2014 de waarheid te zeggen. Hij zweeg dan ook liever over de problemen in Tunesië. Hij durfde niet om het verhaal te vertellen.

Verzoeker vreest dan ook voor zijn leven bij een terugkeer naar Tunesië."

In een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, benadrukt verzoeker dat indien hij zal terugkeren naar zijn land van herkomst, zijn leven in gevaar zal komen. Hij betoogt dat aldus volledig ten onrechte wordt gesteld dat in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging is zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting in het verzoekschrift en het citeren van algemene beginselen van behoorlijk bestuur laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

3.3. Verzoeker houdt vol dat hij vreest om te worden vervolgd door de broers van I. en door zijn vader, maar weerlegt hiermee geenszins de motivering dat hij zijn asielaanvraag pas op 3 november 2016 heeft ingediend. De Raad kan verzoeker niet bijtreden dat een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd met de beoordeling van de tijdspanne waarin hij zijn vraag om internationale bescherming (niet) heeft ingediend. Dit is immers een relevant element, naast de overige elementen die de bestreden beslissing schragen en dient samen met deze andere motieven te worden gelezen. Verzoeker werd sinds 7 oktober 2016 vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op een verwijdering en op 24 oktober 2016 werd een poging tot repatriëring ondernomen. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij zijn asielaanvraag niet indient op 3 november 2016, wanneer hij reeds in 2009 uit Tunesië is vertrokken en via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België reist. Hij verklaart dat hij in maart 2009 naar België is gekomen om er asiel aan te vragen (DVZ-verklaring, stuk 6). In de bestreden beslissing wordt ook terecht vermeld dat zijn voorgehouden vrees om asiel aan te vragen niet kan worden aanvaard, aangezien hij tijdens zijn verblijf in België verschillende keren met de politie in aanraking is gekomen. In 2014 werd hij ook ondervraagd in het kader van zijn identificatie door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij nooit werd ingelicht over de mogelijkheden om hier een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker laat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt verder ongemoeid. Deze motivering is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen.

Verzoeker licht in het verzoekschrift toe dat, gelet op zijn religieuze achtergrond, hij stiekem moest afspreken met zijn I., zonder dat de andere familieleden hiervan op de hoogte waren en dat het verboden is om intiem te zijn of seks te hebben voor het huwelijk met een vrouw. Deze toelichting doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat: (i) verzoeker en I. tijdens het huwelijksfeest niet met elkaar durfden te spreken omdat dit niet was toegelaten volgens hun geloof, maar dat niemand van haar familie daarna vroeg waarom I. een uur later van school thuis kwam toen zij begonnen af te spreken na school, (ii) na anderhalve week verzoeker zijn familie heeft ingelicht en I. haar familie heeft ingelicht en zij dan konden blijven afspreken en niemand hun lastig viel. Verzoekers toelichting mist feitelijke grondslag, daar in de bestreden beslissing aldus rekening werd gehouden met zijn religieuze achtergrond. Verzoeker laat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt verder ongemoeid. Deze motivering is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen.

Waar verzoeker louter beweert dat het onmogelijk is om een bewijs voor te leggen van zijn asielrelaas, benadrukt de Raad dat de motivering van de bestreden beslissing een aantal vaststellingen doet op basis van de verklaringen van verzoeker en de elementen die zich in het administratief dossier bevinden. Deze vaststellingen schragen de bestreden beslissing, zodat de vaststelling dat geen documenten werden voorgelegd een overtollig motief betreft. Het voorleggen van documenten dient immers te worden gekaderd in de beoordeling van de verklaringen over de voorgehouden problemen. Verzoeker betoogt ten onrechte dat zonder enig grondig onderzoek werd besloten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker volhardt ook in zijn verklaring dat hij in 2014 bang was om de waarheid te vertellen over zijn problemen in Tunesië. Dit neemt echter niet weg, los van het feit dat deze toelichting weinig overtuigend overkomt aangezien verzoeker reeds tijdens zijn verblijf in België verschillende keren met de politie in

aanraking is gekomen, dat verzoeker ter gelegenheid van de ondervraging op 6 juli 2014 heeft verklaard dat hij samen met zijn familie twintig jaar geleden Tunesië heeft verlaten en naar Turkije is gereisd en dat hij daarna is doorgereisd naar Duitsland en dan naar Nederland is gegaan. Hieruit blijkt dat verzoeker de Belgische autoriteiten bewust heeft willen misleiden omtrent zijn vertrek uit Tunesië en de redenen die eraan ten grondslag liggen. Deze vaststelling ondermijnt verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Voor de volledigheid herneemt de Raad ook de motivering dat verzoeker de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat zijn identiteit betreft. Toen hij in het verleden in aanraking kwam met de politie gaf hij de identiteit van K. H., geboren 13/8/1984, B. H., geboren 13/8/1984, en P. J., geboren 29/8/1985, nationaliteit onbekend op. Van deze laatste ontkent hij zelf die ooit gebruikt te hebben. Verzoeker hield eerder zijn naam en juiste geboortedatum verborgen voor de Belgische autoriteiten en dit ondermijnt opnieuw zijn algemene geloofwaardigheid, die reeds op fundamentele wijze werd aangetast. Zijn aanvankelijke verklaring dat hij enkel een valse identiteit heeft gebruikt toen hij van Italië naar België reisde, omdat hij toen een valse Italiaanse verblijfskaart had gekocht, klemmt met de vaststelling dat hij herhaaldelijk in België een valse identiteit opgaf en niet slechts eenmalig. Dit wijst er nogmaals op dat verzoeker om andere redenen dan om een nood aan internationale bescherming naar België is gekomen en in België verblijft.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst iets moet vrezen of dat zijn leven in gevaar zal komen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP